

Sygn. akt II KK 215/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

Protokolant Anna Janczak

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,
w dniu 12 grudnia 2019 r.,
sprawy **A. A.** skazanej z art. 56 § 1 i 2 k.k.s.i innych
kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego,
na niekorzyść skazanej,
od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 18 września 2018 r.,
sygn. akt V Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 30 października 2017 r., sygn. akt II K (...)

**uchyla wyrok Sądu Okręgowego w P. w zaskarżonej części i w
tym zakresie przekazuje sprawę temu Sądowi do ponownego
rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 30 października 2017 r., sygn. akt II K (...), A. A. została uznana za winną popełnienia zarzucanych jej czynów:

1. z art. 56 § 1 i 2 k.k.s. i z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzono jej karę grzywny w wysokości 500 stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki na kwotę 70 zł (pkt 1 wyroku),
2. z art. 56 § 1 i 2 k.k.s. i z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzono jej karę grzywny w wysokości 250 stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki na kwotę 70 zł (pkt 2 wyroku),
3. na podstawie art. 39 § 1 k.k.s. połączono orzeczone wobec oskarżonej kary grzywny i wymierzono karę łączną grzywny w wysokości 500 stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki na kwotę 70 zł (pkt 3 wyroku),
4. na podstawie art. 35 k.k.s., orzeczono podanie wyroku do publicznej wiadomości oraz zwolniono oskarżoną od obowiązku zwrotu kosztów sądowych (pkt 4 i 5 wyroku).

Sąd Okręgowy w P., po rozpoznaniu apelacji oskarżonej, wyrokiem z dnia 18 września 2018 r., sygn. akt V Ka (...):

1. zmienił zaskarżony wyrok w jego pkt 1, 2, 3 części dyspozytywnej w zakresie wymiaru kary, w ten sposób, że:
 - a) za czyn przypisany oskarżonej w pkt 1, na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s., przy uwzględnieniu art. 48 § 1 i 4 k.k.s. wymierzył oskarżonej karę grzywny w wysokości 500 stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę za równoważną 40 zł,
 - b) za czyn przypisany oskarżonej w pkt 2, na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. przy uwzględnieniu art. 48 § 1 i 4 k.k.s. wymierzył oskarżonej karę grzywny w wysokości 250 stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę za równoważną 40 zł,
 - c) na podstawie art. 39 § 1 k.k.s. połączył kary jednostkowe grzywny i wymierzył karę łączną grzywny 500 stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę za równoważną 40 zł;
2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy;

3. zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty sądowej i obciążył nimi Skarb Państwa.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w P., na niekorzyść A. A. , wniośł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. Zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze grzywny, zarzucił:

„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 23 § 3 k.k.s., polegające na obniżeniu stawki dziennej grzywny orzeczonej wobec oskarżonej przez Sąd I instancji za jednostkowe przestępstwa skarbowe oraz kary łącznej grzywny do kwoty 40 złotych, podczas gdy zgodnie z wymienionym przepisem stawka dzienna grzywny nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w czasie popełnienia czynu, a zatem, ponieważ zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014 r. (Dz. U. z 2013 r., poz. 1074) minimalne wynagrodzenie za pracę w 2014 r. zostało ustalone na kwotę 1.680 zł, dolna granica stawki dziennej grzywny wymierzonej oskarżonej za przestępstwa popełnione w 2014 r. nie mogła być niższa niż 56 zł”.

Podnosząc ten zarzut skarżący wniośł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego okazała się zasadna w stopniu oczywistym, dlatego podlegała rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron, zgodnie z treścią art. 535 § 5 k.p.k. Zgodzić się bowiem należy z argumentami zawartymi w uzasadnieniu kasacji, że zaskarżony wyrok zapadł z rażącą oraz posiadającą istotny wpływ na jego treść obrazą przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 23 § 3 k.k.s. Z uwagi na wniesienie kasacji w terminie przewidzianym w art. 524 § 3 k.p.k. możliwe było jej uwzględnienie i dzieląc wniosek zawarty w kasacji, uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu.

Rację ma skarżący, że orzekając karę grzywny za przestępstwa skarbowe, przy ustalaniu wysokości stawki dziennej, sąd związany jest ustawowymi jej granicami określonymi w art. 23 § 3 k.k.s. Zgodnie z tym przepisem, ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Stawka dzienna ustalona w oparciu o te kryteria, nie może być jednak niższa od jednej trzydziestej części ani też przekraczać czterystukrotności kwoty minimalnego wynagrodzenia, obowiązującego w czasie popełnienia przez oskarżonego danego czynu. Minimalne wynagrodzenie jest to natomiast, jak wynika z art. 53 § 4 k.k.s., wynagrodzenie za pracę ustalone na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o *minimalnym wynagrodzeniu za pracę* (Dz.U z 2018 poz. 2177 j.t.), a wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę określają rozporządzenia Rady Ministrów.

Jak wynika z akt sprawy, czyny przypisane A. A. popełnione zostały w 2014 r., zatem dla ustalenia minimalnej wysokości jednej stawki dziennej zastosowanie miało rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 września 2013 r. w *sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014 r.* (Dz. U. z 2013 r. poz. 1074), które określiło minimalne wynagrodzenie za pracę od dnia 1 stycznia 2014 r. na kwotę 1.680 zł. Oznacza to, że zgodnie z art. 23 § 3 k.k.s. minimalna stawka dzienna grzywny wynosiła 56 zł ($1.680 \text{ zł} \times 1/30 = 56 \text{ zł}$).

Sąd Okręgowy w P. ustalając stawkę dzienną grzywny orzeczonej za przestępstwa jednostkowe oraz kary łącznej w wysokości 40 zł, wymierzył więc ją poniżej dolnej ustawowej granicy określonej w art. 23 § 3 k.k.s., przez co w sposób rażący naruszył ten przepis prawa materialnego, co niewątpliwie miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w wyroku.